

KNYTNING, f. 2. Handlingen, då man knyter (i alla bem.).

KNYTNÄL, f. 2. Se *Bindnäl*.

KNYTNÄFVE, m. 2. pl. — *näfvar*. Knuten hand. *Slag med k-n. Släss med k-varna.*

KNYTNÄFVEKAMP, m. 2. Strid, då man släss med knytnäfvarna.

KNÄDA, v. a. 1. (af *Kno*, knytnäfve) Antingen med händerna eller på annat sätt arbeta en med något vått ämne blandad, mjuk massa, för att bättre förena dess delar. *K. deg. K. till en deg. K. ihöp*, på detta sätt sammanblanda. *K. i'n*, se *Inknäda*. — **Knädande**, n. 4. o. **Knädning**, f. 2.

KNÄDMASKIN, knådmasci'n, m. 3. Maskin, som begagnas till degens knådning vid bagerier.

KNÄP, n. sing. (fam.) Arbeta med småsaker, som fordrar mera tid och möda än konstfärdighet.

KNÄPA, v. n. 1. (fam.) 1) Sysselsätta sig med småsaker, som fordra mera tid och möda än konstfärdighet. *K. med något*. — 2) Långsamt förrätta, göra något. — *K. sig bort*, packa sig bort. — **Knåpande**, n. 4.

KNÄ, n. 4. 1) Den del af människokroppen, som framtill förenar låret med benet. *Falla, ligga på k. Krypa på k. Slå ända till k-et i vatten. Hålla ett barn i ell. på k-et. Barnet sof på sin mors k. Darra i k-na. Sitta i k. på någon*. — 2) Motsvarande del på en djurkropp. — 3) (fig.) a) Bugt, krökning. *Gärdesgården gör der ett k.* — b) Led på växter. *K-n på ett halmstrå*. — 4) (skepp.) Krokigt trä eller jern, krumträ.

KNÄBAND, n. 5. Band, hvarmed knäbyxor tillbindas vid knäna.

KNÄBYXOR, f. 1. pl. Byxor, som räcka endast till knäet. Kallas äfv. Kortbyxor. [-böxor.]

KNÄBÖJA, v. n. 2. Falla på knä. *K. för någon*. — **Knäböjande**, n. 4. o. **Knäböjning**, f. 2.

KNÄBÖJD, a. 2. (bot.) Så kallas en knutig stjelnk, då själva knutlederna äro knälika.

KNÄCK, m. 2. I. 1) Stöt, brytning o. s. v., hvarigenom något knäckes eller blifvit knäckt. Endast i uttrycket *Få en k.* ell. *k-en*, blifva knäckt. *Glaset har fått en k.* — 2) (fig. fam.) Förlost, skada. *Det var en svår k. för honom. Han har fått k-en*, repar sig icke mer. *Hans halsa fick derigenom första k-en*. — *Syn. Se Skada.*

KNÄCK, m. 2. II. Liten kula att leka med.

KNÄCK, m. 2. III. Liten strut, hvari kokt sirap blifvit hälld och fått svalna.

KNÄCKA, v. a. 2. I. (af *Knacka*) 1) Slå, stöta ett föremål af fast ämne, så att spricka ell. håll deraf uppkommer. *K. ett porslinskärl, ett glas. K. ett ägg*. — 2) Bryta, krossa. *K. ryggen, halsen. K. nötter*. — 3) (fig. fam.) Förstöra. *Detta har k-ekt hans halsa, hans kredit*. — b) Alldeles berusa. — **Knäckt**, part. pass. (Fig. fam.) Förlorad, ruinerad; äfv. drucken. — **Knäckande**, n. 4.

KNÄCKA, v. a. 1. II. *K. bröd*, göra ränder derpå med brödnaggen.

KNÄCKEBRÖD, n. sing. Torrt, tunt, mörkt, knäckadt (II) kakbröd.

KNÄCKNING, f. 2. Handlingen, då man knäcker.

KNÄDJUP, a. 2. Djup, så att det når till knäet.

KNÄDYNA, f. 1. Dyna att böja knä på.

KNÄFALL, n. 5. Fallande på knä.

KNÄFALLA, v. n. 3. (böjes som *Falla*) Falla på knä. *De k-föllo för honom*. — **Knäfallande**, n. 4.

KNÄFLIG, a. 2. (fam.) Se *Djeflig*.

KNÄFORMIG, a. 2. Krökt i formen af ett knä.

KNÄFRING, m. 2. (skepp.) Kort träpinne att stoppa en genom ett öga instucken tågbugt.

KNÄFVEL, m. 2. pl. *knäflar*. (fam.) Djefvul. Brukas i svordomar och vissa dylika uttryck, af dem, som vilja vara mera hyfsade i sitt tal. *K-n besitta! K-n så slug!* — *Jr. Hin, Djekel, Böfvel*.

Anm. Ordet förmodas komma af det holländska *Kneveler*, bödelsdräng, som band händerna på missdådare, hvilka skulle afträttas.

KNÄFVELBÅR, m. 2. (af tyska *Knelbelbart*) Skägget på öfverläppen. *Mustasch*.

KNÄFVELSSPJUT, n. 5. Benämning på ett slags tvåuddadt spjut, som fordom begagnades i krig.

KNÄHARNESK, n. 5. Harnesk, som betäcker knäet.

KNÄHUND, m. 2. Liten favorithund, som är van att ligga i knä.

KNÄHÖG, a. 2. Säges om ett barn eller en sak, så höga, att de räcka till knäet på en fullväxt människa.

KNÄJERN, n. 5. Krokigt jern på fartyg.

KNÄKAMRAT, m. 3. Kamrat, som man har vid sidan bredvid sig. Säges isynnerhet om Skol- och Gymnasiekamrater.

KNÄLED, m. 3. Leden vid knäet på människor eller djur.

KNÄLÄDER, n. 5. Läderstycke, som af vissa handverkare bindes om knäet, till skydd derför under arbetet.

KNÄPP, m. 2. 1) Slag eller smäll af ett finger, då det blifvit spändt emot tumändan och med häftighet lossas. *En k. med fingret. Gifva någon en k. på näsan*. — Bildar sammansättningarna Fingerknäpp, Näsknäpp. — 2) Ljudet, då något knäpper. *K. af ett väggur. Hvarken k. eller kny*, ej ringaste ljud. — 3) a) Knäppande ljud af fjädern på en haspel, för hvart hundrade omlopp af densamma. — b) Se *Pasma*. För denna bem. hör ordet till 3:te deklinationen. *12 psaman eller knäpp*.

KNÄPPA, v. a. 2. I. (af *Knapp*) 1) Sammanfästa klädesplagg medelst knappar, som föras in genom motsvarande knapphål eller tensar. *K. en rock. K. äf, ihöp, till, upp*, se *Afknäppa*, &c. *K. igen*, hopfästa medelst knäppning. *K. igen om sig*, hopknäppa sin rock. — **Knäppande**, n. 4.

KNÄPPA, v. a. 2. II. 1) Med ett af fingren, vanligast mellanfingret, satt i krok inåt emot inre tumändan och med fart afsläppt utåt, träffa något framför varande föremål, som, i fall det är litet och rörligt, då drifves framåt. *K. en person eller sak med fingret eller med fingrarna. K. någon på fingrarna, på näsan*. (Fig.) *K. någon på fingrarna*, gifva honom en tillrättavising. *K. äpelkärnor. Han k-pple plommonstenar på mig*. — *K. bort, fram, ned, omküll*. — 2) (fig. fam.) Tukta, näpsa, gifva stryk. *Råkar jag honom, så skall jag k. honom*. — 3) *K. nötter*, krossa, knäcka nötter. — 4) Med fingret sätta en sträng i en dallrande rörelse, så att han ljuder. *K. en sträng. K. lutan strängar*. Neutralt säges äfven *K. på en sträng*. — *K. lutan* ell. *på lutan*, knäppa dess strängar, spela på den. — V. n. 1) *K. med fingrarna*, genom att sätta